

et Misbrug ved tredie Behandling at vende tilbage til det, der engang er afgjort ved 2den Behandling, medmindre Sagen stiller sig saaledes, at man maa opfatte det som en fuldstændig Tilfældighed, at Sagen har faaet det Udsald, den fik. Det var mig ganske klart, at der er et overordentligt stort Mindretal i denne Sag for Contingentsystemet, men det var mig ikke saa klart, at dette Mindretal nu her ved 3die Behandling kunde vendes til et Fleertal, at jeg troede at kunne forsvare at lade det, som sigt var og maatte være Hovedgjenstanden for Behandlingen i denne Sag, igjen vende tilbage, og saaledes lade alle andre Spørgsmaal, der ogsaa kunde fortjene Behandling, træde i Skyggen. Jeg kom derfor til det Resolutat at burde gaae en anden Vej, jeg meente det var rigtigere at see ved 3die Behandling at faae saadanne Spørgsmaal fremdragne, som jeg i alt Fald anser for at være af saa stor Betydning, at de bør fremdrages, for at de derefter kunne komme under Behandling og Afstemning, idet Loven saaledes, som dens Skikkelse nu er, har faaet en mere constant Charakter. Var Loven bleven saaledes, som den var forfattet af Landsthinget, var man bleven staaende ved Contingentsystemet, vilde den rimelige Opfattelse have været den, at Loven virkelig nærmest var en Lov for et begrænset Tidsrum, at den virkelig var en Lov for de næste to Aar, som man ikke let atter vilde komme tilbage til i samme Form, medmindre det skulde vise sig, at de Ulemper, som ere og altid maae være forbundne med Contingentsystemet, i en overraskende Grad vare formindskede. — Man kunde da have antaget Thingets Afstemning ved 1ste og 2den Behandling for nærmest at have gaaet i den Retning, at de, der ønskede at komme til et mere ligeligt Procentsystem, vilde stræbe efter at benytte Mellemtiden til ved Ministeriets Hjælp at faae udarbejdet et saadant Grundlag, at man, naar der atter blev Tale om en Indkomsskat til Staten, kunde have indført en communal Indtægtsbeskatning, som man kunde lægge til Grund og benytte til paa samme at bygge en Indkomstbeskatning ogsaa for Staten; men ved den Afstemning, som fandt for Procentsystemet, har Loven, skøndt den endnu

hedder kun at være for 2 Aar, netop faaet Characteren af at være en Lov, som man ventede factisk vil komme til at gjælde i en længere Arrække, thi var det kun de 2 Aar om at gjøre, da vilde man ganske sikkert neppe have valgt at gjøre Forsøg med noget ganske Nyt. — Men, naar dette er Tilfældet, saa er det noget, Ingen maa undslaae sig for, at gennemføre og bringe til Virkelighed saadanne Principer, som man mener bør gennemføres, saasnart en Indtægtsbeskatning skal være mere end leilighedsvis. Det er Grunden til, at jeg ved denne Sags 3die Behandling har opstillet et Forslag, som jeg ikke opstillede til 2den Behandling, saalænge jeg havde det Haab, at Loven skulde faae en mindre varig Charakter, men nu troer jeg, at jeg vilde have svigtet min Pligt, hvis jeg ikke havde gjort det til 3die Behandling. Et Forslag, som væsentlig gik i den samme Retning, men var udført paa en anden Maade, var jo allerede noget under Omtale her ved denne Sags forrige Behandling, og der fremkom jo dengang mod dette Forslag forskjellige Indvendinger fra den ærede Ordsrørers Side, til hvilke han nu idag har holdt sig, saa at der for mit Vedkommende indtil videre egentlig kun kan være to Ting at gjøre, nemlig at stræbe efter at paavise, at de Grunde, den ærede Ordsrører dengang anførte, ikke ere holdbare, og dernæst at paavise, hvorledes jeg troer at kunne antage, at den Udførelse, jeg har givet mit Forslag, ikke i noget væsentligt Punkt kan ansees for uheldig.

Den ærede Ordsrører dvælede sigt meget ved den formelle Side af det Forslag, som forelaa ved anden Behandling. Jeg skal ikke gaae dybt ind derpaa; det kan være, at Forslaget dengang leed af visse formelle Mangler; men ved anden Behandling maatte Afstemningen jo nærmest vedrøre Realiteten, og jeg haaber, at de formelle Mangler, som dengang vare tilstede ved Udvalgets Mindretals Forslag, ikke ville findes i det Forslag, jeg idag har forelagt i Forening med flere ærede Medlemmer; idetmindste maa jeg tilstaae, at jeg seer ikke, at den Form, jeg har givet det, kan lægge nogen virkelig eller endog kun nogen- sornhelst Hindring i veien for at bringe det til